

626

1811. Προικοδοσιῶν διατάξεις πΚ. Ἰερεμίου Δ', ἀπὸ 28 Μαρτίου, ἐν 70, Β', σ. 134–136.

627

1812. Πρακτικόν, 1 Αὐγ., τῆς Κοινότητος Ὑδρας, κατὰ τῶν πολυτελῶν ἐνδυμάτων,

ἐν 25, τ. 4, σ. 262–263. (Ἐπεκυρώθη ὑπὸ πΚ. Ἰερεμίου, κατὰ Σεπτέμβριον 1812. Συνοδ. Γράμμα αὐτόθι, σ. 280–283).

«... ὅστις τολμήσῃ καὶ παρέβῃ τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ θεαρέστου τούτου ἔργου... ἐὰν ἡ τις ἐκ τῶν ἀρχόντων, εἰς ποινὴν αὐτοῦ, ἄνευ παραμικρᾶς προφάσεως, νὰ δίδῃ εἰς τὸ μοντουπάκι τοῦ... καπουδὰν πασαῖ... γρόσια 25.000... ἀκολούθως ὁ παραβάτης τοῦτος φαμηλιακῶς νὰ ἐξώνεται ἀπὸ τῆς πατρίδος μας ἐπὶ ζωῆς. Ἐὰν δὲ ἡ τις ἐξ ἄλλης ὁποίας οὔσης τάξεως, παρομοίως φαμελιακῶς νὰ ἐξορίζεται ἀπροφασίστως».

628

1812. Ἐγγραφον, ἀπὸ 7 Αὐγ., Προεστώτων Ὑδρας πρὸς τὸν Διερμηνέα τοῦ στόλου,

δι' οὗ βεβαιοῦται, ὅτι, κατ' ἔθιμον ἐν Ὑδρᾷ, τὰ προικῶα ἀκίνητα ἐγκύρως ἐπωλοῦντο ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν συζύγων, ἐν 25, τ. 4, σ. 265.

629

1812. Συμπληρωματικὰ γραπτὰ ἔθιμα Σύρου, τῆς 25 Δεκ., ἐν 130, VIII, σ. 501–502. Πρβλ. ἀνωτέρω ἀριθ. 221 (περὶ προτιμῆσεως).

«Ἀγκαλὰ καὶ εἵχανε κάμει οἱ προαπερασμένοι μας εἰς τὰ 1695 καπίτουλον, θέλοντες ὅτι ὁποῖος εἶναι ἐκεῖνος ὁποῦ θέλει νὰ πωλήσῃ πρᾶγμα ἀκίνητον, ν' ἀποκόβεται μὲ δύο ἀποκοφτάδες καὶ οὕτω νὰ τὸ πέρνῃ ὁ πρόσσημος, τὸ ὁποῖον αὐτὸ καπίτουλον καλὸν καὶ ἀξιοπαίνετον διὰ ἐτότε καιροῦ, ὅμως προβλέποντας ἡμεῖς τὴν σήμερον ὅτι αἱ παρὸν περιστάσεις ἥλλαξαν, καὶ φέρνει μεγάλην ζημίαν τῆς φτωχολογίας, διὰ ἐτοῦτο ἡμεῖς, ἐπίτροποι, προεστώτες καὶ γέροντες, ἐστοχασθήκαμεν καὶ ἐσταθερώσαμεν ἄλλο νέον καπίτουλον εἰς ὄφελος καὶ καλὸν τῆς φτωχολογίας. Λοιπὸν ἀπὸ τὴν σήμερον λέμε καὶ δίδομεν ἄδειαν καὶ ἐξουσίαν, ὁποῖος θέλει νὰ πωλήσῃ ἐδικὸν του πρᾶγμα κινήτῳ καὶ ἀκίνητῳ, νὰ εἶναι νοικοκύρης νὰ τὸ πωλῇ, ὅσον εὔρει, μὲ ἀλήθεια, καὶ ὅχι μὲ καμμία λογιῆς ψευτιά, δίχως ἀποκοπήν, θέλει εἰς τὸ ἰνκάντο, θέλει μερικά, συμφωνόντες οἱ δύο τους, μὰ πάντα εἰς τὴν κοινὴν καντζελλαρίαν, καὶ νὰ διαλαλῶνται πριτὰ δέκα ἡμέρας εἰς τὸ κοινὸν διὰ ὅσον πρόσσιμον εἶναι εἰς τὸν τόπον, καὶ ἓνας χρόνος διὰ τοὺς ξενητεμένους, καὶ ὁπόταν ἔλθῃ ὁ σκλαβωμένος, ἂν θελήσῃ ὅμως νὰ δόσῃ ὁ πρόσσιμος ὅσα δίνει ὁ ξένος, νὰ ἔχῃ τὴν προτιμὴν, δίχως ἐναντιότητα· ἐτῆ ζιητᾶ ἡ ἀδελφὴ ἀγάπη, ὁμοίως καὶ ὁ κολοτεράνος ἂν δίνει ὅσο δίνει ὁ ξένος, νὰ μὴν γίνεταί ἐναντιότητα, καὶ ὁ πρόσσιμος ἀγροικέται ὁποῖος εἶναι πλέον κοντὰ ἢ προτιμὴ του εἰς ἐκεῖνο ὁποῦ πωλεῖ, καὶ ὅχι ἀπεκεῖ ὁποῦ ἦτον πρῶτα τὸ πρᾶγμα ὁποῦ